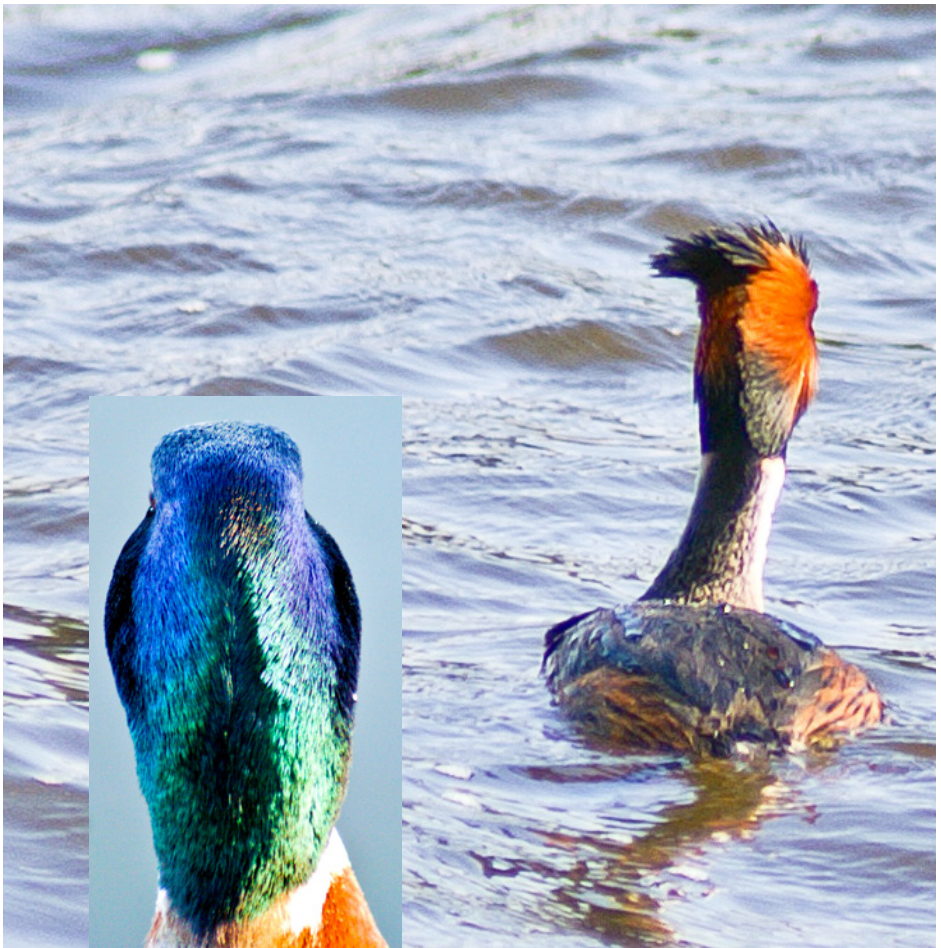

YLÄSALI

2012 **2** Tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

...sekä kaikki siivekkäiden lajit...
Jumala näki, että niin oli hyvä.

YLÄSALI

2012 - 2

Tukholman
Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 3 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys

Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5

Sähköposti

falcoprofil@bredband.net

Toimituskunta

Ari Laitinen
08-756 80 48
Vieno Piironen
0171-534 02
Riikka Jääskeläinen
riikkajaa@hotmail.com
Sinikka Mäkivierikko
falcoprofil@bredband.net
Aram Mäkivierikko
falcoprofil@bredband.net

Taitto

Sinikka Mäkivierikko

Kansikuva

Sinikka Mäkivierikko
Teksti
1 Moos. 1:21

Kotisivu:

www.ylasali.se

YLÄSALI – avoin foorumi etsijöille, kysyjille, keskeneräisille. Aineisto ei edusta mitään virallista kantaa, kukin kirjoittaja vastaa sisällöstä. Toimituksella on oikeus tarkistaa kieliasu ja tarvittaessa muokata tekstiä. Tilaukset/Osoite-muutokset mieluiten kirjallisesti tai netissä www.ylasali.se

Sydämellinen kiitos

teille kaikille, jotka olette osallistuneet YLÄSALI-lehden toteuttamiseen. Emme vielä ole päässeet siihen, että ajatus, klick – ja lehti on perillä. Joudumme turvautumaan alkeelliseen paperiin, painoväriin, postimerkkeihin yms. Kiitämme jo saaduista ja tulevista vapaaehtoisista lahjoistanne! Toivomme, että pisaran verran siunausta tipahtaa postiluukustasi aina YLÄSALIN myötä. Tal-koohengessä eteenpäin. Kynä käteen tai näppäimistö sormiin ja ”ruutua” täyttämään!
– Toimitus

YHDISTETTY VANHA JA UUSI KILPAILU

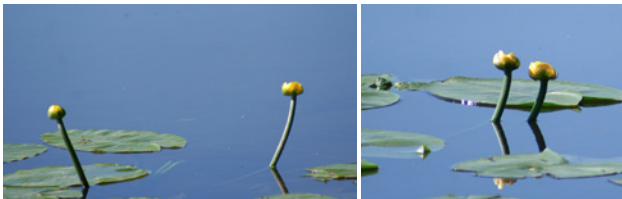
YS 2012-1
YS 2012-2

”Kilpailumme” – kokemuksia Jumalan siunauksista – jatkuu. Kerro niistä! Jokainen voi voittaa. Lähetä **31.8.2012** mennessä sähköpostina: falcoprofil@bredband.net
Tai: YLÄSALI-lehti, Olof Palmes gata 25, 3 tr
111 22 Stockholm

Iloisten
kohtaamisten
kesää!

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Viritetty Taivaskanavalle

Luin äskettäin Suomessa käydessäni seuraavanlaisen kehoituksen: ”Majaile mahdollisimman lähellä sitä kanavaa, josta elämäsi virtaa.”

Hyvä lukija, missä on sinun kanavasi, josta elämäsi virtaa ja jossa elämäsi virtaa? Minun toivekanavani on taivaskanava. Sieltä saa mitä ihmeellisimpiä neuvoja, opastusta, lohtua, virvoitusta, oppia ja paljon, paljon muuta. Toivon ja koetan pysytellä mahdollisimman lähellä tuota suurenmoista kanavaa. Ilman sitä en kertakaikkiaan tule toimeen. Tuon kanavan ohjelmapäällikkö on kaikkien aikojen suurin henkilö, Jeesus Kristus.

Taivaskanavan päällikkö suoritti jokaisen ihmisen puolesta teon, jonka syvyyttä emme ymmärrä, vaikka kuinka siihen syventyisimme. Mutta ilman tätä tekoa ei kenelläkään olisi mahdollisuutta todelliseen elämään, joka lopulta päättyy ikuisen elämään siellä, minne Jeesus Kristus on mennyt valmistamaan sijaa.

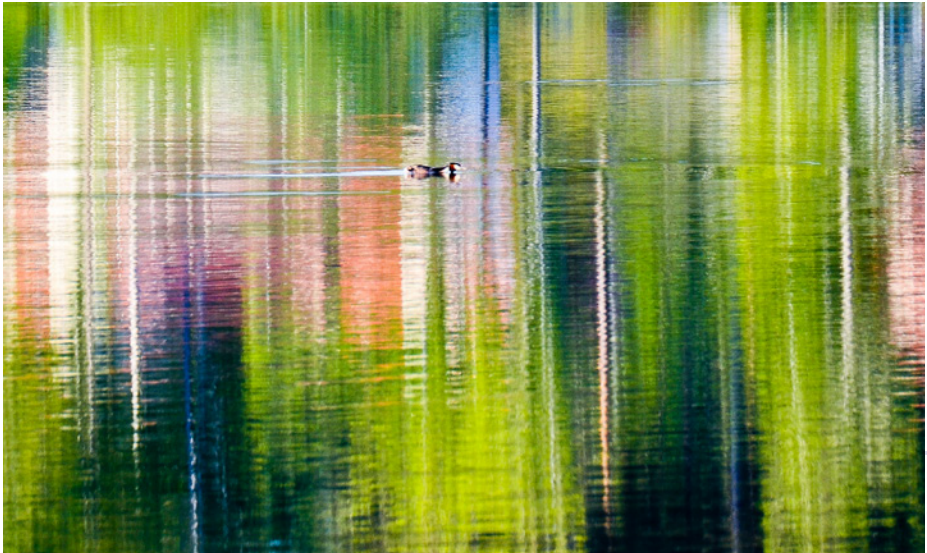
Toivon, että jokainen Yläsali-lehden lukija pysyttelisi todella lähellä tätä suurenmoista kanavaa, josta elämä virtaa ja jossa elämä virtaa. Eikö niin, rakkaat kanssavaeltajani?

– Eeva-Liisa Vihermä

Berliinin televisiotorni.

KUVA: AFRAM MARKTWERIKKO

KUVA: SINIKKA MARKTWERIKKO

KUVA: SINIRIKKA MAKIVIERIKKO

1100-luvulla ”Jumalan kunniaksi ja seurakunnan rakennukseksi” perustettu Balingstan kirkko Upplannissa jäi autioksi 1872. Alfred Bergin rahoittaman korjauksen (1917-1919) jälkeen se otettiin uudelleen käyttöön v. 1919.

Sanaa vai tunnetta?

”Ohjelmassa enemmän tunnetta kuin Sanaa”. Tämä kutsu kirkkoon eräissä ruotsalaisissa pikkukaupungissa hätkähdytti. Onko Sanaa vuosisatojen ajan luettu ja selitetty turhaan? Onko Jumala vain tunnelatauksen päässä?

Ideologioihin ja oppirakennelmiin väsyneelle ihmiselle ”Tunnetta enemmän kuin Sanaa” kuulostaa ajanmukaiselta painotukselta. Eikö yksilön aito jumalasuhte ole tärkeämpi kuin jokin teologinen totuus? Miksi kirkko ei antaisi ihmisille sitä, mitä nämä kaipaavat – hetken hurmaa, että jaksavat taas jatkaa arjen

Yli 900 vuotta sitten Balingstan kirkossa alettiin saarnata Sanaa – turhaan-ko?

Kirkon saarnastuolin (1600-l) apostolit näyttävät arvostavan kirjoituksia (kuva s. 5).

keskellä?

”Niin kuin kana kokoaa poikasensa siipiensa suojaan, niin minäkin olen tahtonut koota teidät...” Kuva on yksiselitteisen tunnepainotteinen. Avuttoman ja vahvan kohtaaminen, läheisyys, lämpö, turvallisuus – miksi ei? Jeesuksella tuskin on mitään sitä vastaan. Kukaties tunteiden korostajat ovat aivan oikeassa?

Toisaalta mietityttää: Onko Sana, jota Jumala on kautta aikojen varjellut uskomattomilta hyökkäyksiltä, Sana, jonka vuoksi monet ovat uhranneet vapautensa, toimeentulonsa, yhteiskunnallisen asemansa, jopa henkensä, niin tyystin menettänyt merkityksensä, että se voidaan korvata ihmistunteilla ja elämyksillä?

Sana – tie tunteisiin

Emmauksen tien kulkijoilla oli Jeesuksesta havaintoperäinen käsitys: ”Se mies oli tosi profeetta, voimallinen sanoissa ja teoissa, sekä Jumalan että kaiken kansan edessä” (Luuk. 24:19). He olivat myös kuulleet naisten todistuksen enkelistä, joka kertoi Vapahtajan elävän. Heillä oli tieto tyhjistä haudoista (Luuk. 24: 22-24). Silti he olivat murheissaan.

Mutta mitä tapahtui, kun seuraan liittynyt muukalainen ”selitti heille Mooseksesta ja kaikista profetoista alkaen, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu” (Luuk. 24:17, 27)? Heidät val-

KUVA: SINIRIKKA MAKIVIERIKKO

tasi oivaltamisen ilo: ”Eikö sydämemme hehkunut innosta, kun hän – opetti meitä ymmärtämään kirjoitukset?” (Luuk. 24:32). Ilo Sanan ymmärtämisestä tuli *ennen* kuin opetuslapset tunnistivat muukalaisen Jeesukseksi.

Sana – uskon ankkuri

Myöhemmin opetuslapsille ilmestyesään Jeesus viittasi arpiin kehossaan ja söi kalaa heidän nähtensä, mutta näistä todisteista huolimatta hän edelleen ”avasi heidän mielensä ymmärtämään kirjoitukset” (Luuk. 24:45). ”Näin on kirjoitettu... Te olette tämän todistajat” (Luuk. 24:48).

Todistaminen ei koskenut opetuslasten tunteita tai aistihavaintoja. Heidän tehtävänään ei ollut luoda kulttia karismaattisen vaikuttajajaksilon ympärille, vaan ”ymmärtää”, miten kirjoitukset toteutuivat Jeesus Nasaretilaisen elämässä: ”Kaiken sen tuli käydä toteen, mitä Mooseksen laissa, profeettojen kirjoissa ja psalmeissa on minusta kirjoitettu” (Luuk. 24:44).

Jeesuksella itsellään oli poikkeuksellinen suhde Jumalaan, eksoottinen kirjastusvuorikokemus ja taivaasta tullut ääni Jumalan hyväksymisestä. Hän ei kuitenkaan ottanut toimintansa lähtökohdaksi ilmestyksiään tai omaa arvostelukykyään, vaan nojautui kirjoituk-

siin. Vielä ylösnousseena Messiaanakin Jeesus halusi opetuslasten ankkuroivan uskonsa Sanaan, ei hänen henkilökohtaiseen auktoriteettiinsa, vaikka hänellä jo oli kaikki valta.

Nämä kriitikoiden kyseenalaistamat ”Mooses, profeetat ja psalmit” valmensivat oppimattoman käsityöläisen koko maailmankaikkeuden kattavaan tehtävään. Ne kouluivat kalastajista apostoleita. Onko tämän päivän palvelija Herraansa suurempi? Voiko kristitty turvallisesti syrjäyttää Sanan ja jättäytyä vaikutelmiansa varaan?

Sana varmuuden lähteenä

Jeesuksen seurassa eletyt vuodet kokeuksineen ja ihmeineen eivät riittäneet opetuslapsille Golgatan jälkeen motivatioksi jatkaa hänen oppiensa levittämistä. Innokkaimmatkin heistä päättivät lähteä kalaan. Vasta nähdessään Jeesuksen elämän Sanan täyttymyksenä he syttyivät asialle uudestaan. Kirjoitusten *todeksi havaitseminen* oli käännteentekevää.

Sitä se voi olla myös moniarvoisuuden keskellä poukkoilevalle ihmiselle. Kaiken suhteellisuus ei tyydytä. Kaivataan jotakin absoluuttista. Jos arvopohja on välttämätön ”tavalliselle” elämälle, mitä se onkaan uskonelämälle!

Sana keskellämme

Kristillisen kirkon perustana on Kristus. Kristuksen perustana on Sana (Joh. 1:14). Jeesuksen ihmisydessä Sana ja tunne olivat yhtä: mitä kirjakääröön oli kirjoitettu, hän teki mielellään. Sama koskee hänen seuraajiaan. Vapahtaja sanoo: ”Jos joku rakastaa minua, hän noudattaa minun **sanaani** (Joh. 14:23).

Sanan ja tunteen vastakkainasettelu on sangen epäevankelista. Evankeliumi ei ole mitään muuta kuin kirjoitusten täyttymystä käytännössä. ”Se on täytetty” ei ole elämys, vaan fakta suhteessa

ennalta sovittuun suunnitelmaan. Sana itsessään ei ole tunne, mutta se tekee tunteen perustelluksi. ”Olen puhunut teille tämän, *jotta* -- teidän **ilonne** tulisi täydelliseksi” (Joh. 15:11).

Ihminen toimii alitajuisten tunneviereiden mukaan. Sympatiat, antipatiat, alemmuuden- ja ylemmydentunteet, pelot, pettymykset, pätemisen tarve jne. säätelevät myös seurakuntaelämää. Tietoinen altistus Sanalle muokkaa tiedostamatonta niin, että alitajunnassa alkaa orastaa kyky aidosti nauttia samoista asioista kuin Mestari. ”Olen puhunut teille tämän, *jotta* teillä olisi **minun** iloni sydämessänne” (Joh. 15:11). Kirkolla ei siis ole mitään syytä karttaa *Sanaa* houkuttimena – se tuo tunteen tullessaan. – SM

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Sanansaattajia on monia, Sana on yksi. Sanontatapoja on monia, sanoma on yksi.

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

”Minä istutin, Apollos kasteli, mutta Jumala antoi kasvun. Istuttaja ei siis ole mitään, ei myöskään kastelija, vaan kaikki on Jumalan kädessä, hän suo kasvun...” (1 Kor. 3:6-9).

Ettei totuus unohtuisi

Toukokuussa Toivolan tilalla Savonlinnan Haapalassa kokoonnuttiin siunaamaan kevätkylvöt. Tämä keskialjalta juontava perinne on viime aikoina yleistynyt Suomessa, ja *Kirkollisten toimitusten kirjassa* on oma kaavansa kylvöjen siunaukselle virsineen, teksteineen. Kun maanviljelijä **Kari Makkoselta** kysyttiin, miksi kylvöjä siunataan, hän vastasi:

– Ettei totuus unohtuisi. Vaikka ihminen on kuin etevä ja yrittää saada tekniikalla kaiken tapahtumaan, niin tuolta yläkerrasta tulee se viimeinen ripaus. Luonnon ehdoilla eletään hyvin pitkälle vielä tänäkin päivänä.

– SM

(Lähde: Youtube, Itä-Savo Oy)

Rohkeus pyytää elämää Elämän pyytäminen on rohkeata ja vahvaa armoon vetoamista. Jokin aika sitten kiinnittyi huomioni Valitusvirsiin 3:23: ”Joka aamu Herran armo on uusi.” Olen mielessäni yhdistänyt armon tässä tekstissä hengelliseen elämään, Jumalan valmiuteen antaa synnit anteeksi. Tekstiyhteys kuitenkin puhuu aivan muusta. Edellinen jae (3:22), ”Herran armoa on se, että vielä elämme”, tuo armo-käsitteen fyysisen olemassaolon tasolle, sille, että hengitämme, syömmme, liikumme elämme biologisesti. Meillä ei ole mitään *oikeutta* olla olemassa silmänräpäyksenäkään aikaa. On huimaavaa ajatella, kun – ja jos Herra suo – vajaan vuoden kuluttua olen herännyt 25 000 aamuun. 25 000 kertaa on armon annettu käydä oikeuden edestä! Huh!

– Joel Nininen

Voitto

Kerron eräästä tapahtumasta vuosikymmeniä sitten. Se on syöpyntynyt syvälle mieleni syövereihin ja säilynyt siellä läpi elämän.

Oli kaunis keväinen sapattiaamu. Meidän pelloltamme alkoi kuulua epä-määräisiä ääniä. Katsoin ulos ikkunasta. Siellä oli tuntemani nuorimies peltojamme muokkaamassa. Hämmästyin. Kiiruhdin hänen luokseen ja kysyin:

– Kuinka sinä sapattina tulet meidän pellollemme? Tiedäthän, ettei meillä sapattina tehdä töitä.

Hän oli hirvittävän vihainen kehuen edellisinä vuosina meille tunnollisesti tekemiään peltotöitä. Sitten hän poistui.

Ihmettelin suunnattomasti sitä vihan määrää, joka ryöpsähti päälleni kuin tulvaluukut olisi avattu.

Myöhemmin sain kuulla, että hänen elämässään oli suuria ongelmia. Kysymys oli koko perheestä. Paine tuli niin kovaksi, että se piti purkaa ulospäin – siis meihin, uskovaisiin.

Kiiruhdin sisälle. Mielessäni soivat sanat: ”Rakastakaa vihollisianne ja ru-

koilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat” (Matt. 5:44).

Polvistuin vinttikamarissani vuoteeni viereen. Rukoilin Herralta voittoa – ja sain sen. Ajattelin, ettei minun tule vihata eikä kantaa edes kaunaa ketään ihmistä kohtaan, vaan paholaista kohtaan. Ihminen on vain välikappale.

Muistan erään edesmenneen seurakuntasisaren kertoneen sanovansa paholaiselle: ”Niin kauan kuin elän, minä sinua haukun.” Enollamme huumorimiehenä oli tapana sanoa: ”Ole sinä [paholainen] hiljaa, kyllä minä sen asian paremmin tiedän.”

No, tämä meidän peltoasiamme järjestyi, kun eräs toinen henkilö tuli sen hoitamaan. – *Nimim.* ”*Arvokas muisto*”

P.S. Mainittakoon vielä, että kun minä nuorena tyttönä työskentelin omalla pellollani laulaen hengellisiä lauluja ja tämä samainen nuorimies työskenteli omalla pellollaan vähän kauempana, hän vastasi lauluihini laulamalla: ”Niin suurta ja niin kaunista se oli niin, mutta kaunista valhetta vainen.” Vuoropuhelua sekini!

Pohdittavaksi

Artikkelin lähettäjä kirjoittaa: ”On tietysti helpompaa antaa anteeksi maailman ihmiselle kuin seurakunnan sisäpuolella olevalle.” Onko niin? ”Meidän on siis tehtävä hyvää -- **varsinkin niille, joita usko yhdistää meihin**” (Gal. 6:10).

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Reviiri, arvovalta, edut – nokat voivat mennä ristiin monesta syystä. Pahaa voi vastustaa (Jaak. 4:7), paeta (1 Kor. 10:14), karttaa (2. Tim 2:22). Joskus on tarpeen pysyä erossa (2. Tim 2:22) eikä edes rakkaudesta altistaa itseään vaaralle. Kolmårdenin eläintarhan hoitaja ”rakasti susiaan”, silti ne raatelivat hänet hengiltä (Aftonbl.18/6 2012). Valon enkelinäkin paha ”tulee vain varastamaan, tappamaan ja tuhoamaan” (Joh. 10:10).

Ei päivääkään tyytymätön

Matt. 7:2 luumme: ”Millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.” Se, mitä teemme lähimmäisillemme, heijastuu takaisin joko siunauksena tai kirouksena.

Hyvät tekomme ja sopuisa käyttäytyminen heijastuvat takaisin elämämme ylläpitävinä siunauksina. Voimme kokea niiden vaikutuksen ilona, onnena, tyytyväisyytenä, rauhana ja terveytenä sekä lopulta iankaikkisena elämänä.

”Millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.” Voisimme ilmaista saman ajatuksen toisinkin: ”Antakaa, niin teillekin annetaan.” Se, mitä teemme apua tarvitsevalle, rikastuttaa omaa elämäämme. Siihen sisältyy palkka, jonka Jumala haluaa antaa jo tässä elämässä.

Kaikkialla tarvitaan meidän jalkojamme, käsiämme, lohdutustamme ja rohkaisuamme. Jakamalla omastamme siunaus kaksinkertaistuu: tekomme virvoittavat ja ravitsevat omaa sydäntämme.

Tulee mieleeni eräs noin 70-vuotias vanginvartija. Muutamia kuukausia ennen eläkkeelle jäämistä hänen osastolleen tuodaan eräs rikollinen. Vanginvartija oppii tuntemaan hänen kurjan menneisyytensä. Sydämessä herää syvä sääli vankiraukkaa kohtaan. Päästyään eläkkeelle hän päättää ottaa avuttoman vangin omaan kotiinsa. Useiden vuosien ajan vanginvartija on antanut hänelle kodin ja leivän. Hänen uhrautuvaisuutensa on heijastunut takaisin syvänä tyytyväisyytenä, josta hän vielä vanhoilla päivilläänkin saa nauttia.

Yli 90-vuotias kirjoittaja viettää eläkepäiviään Nyhyttanissa. Lue lisää YLÄSALI 2011/3. Artikkelit on lyhennelmä hartauspuheesta, joka julkaistu kirjassa *Sana elää*, s. 181-184, Kirjatoimi 1968.

Lähetysaarnaja, pastori Johannes Onjukka tietää kokemuksesta, miten myönteisyys ja palvelualltiuus palkitsee jo tässä ajassa.

Sinun ei tarvitse olla päivääkään tyytymätön. Jos koetat löytää jonkin tavan auttaa lähimmäistäsi, saat kokea tyytyväisyyden tunteen.

Oletko onneton, ja jäytääkö murhe sydäntäsi? Onko rauhattomuus sinun tuttavasi ja alakuloisuus jokapäiväinen seuralaisesi? Muista: todellinen rauha ja sisäinen onni voidaan saada olemalla hyvä ja pyrkimällä tekemään päivittäin toisille hyvää. Se on taivaallisen Isän ohje, jota hän suosittelee jokaiselle murheen täyttämälle sielulle.

Siinä määrin kuin suoritamme epäitsekkäitä palveluksia, onnemme ja rauhamme lisäänty. Jokainen valonsäde, minkä tuomme toisen elämään, heijastuu takaisin omaan sydämeemme.

Profeetta Jesaja sanoi itserakkaille ja sairauksista kärsiville aikalaisilleen: ”Eikö tämä ole paasto, johon minä mielistyn: että avaatte vääryyden siteet ja päästätte sorretut vapaiksi... että taitat leipäsi isoavalle ja viet kurjat kulkijat huoneeseesi, kun näet alastoman, vaatetat hänet... silloin sinun valkeutesi puhkeaa esiin niin kuin aamurusko, ja haavasi kasvavat nopeasti umpeen (Jes. 58:6-8).

Jos osallistumme kurjuuden poistamiseen ja jaamme omastamme apua tarvitsevalle, sielumme ja ruumiimme tervehtyvät ja haavamme kasvavat nopeasti umpeen.

Mielen ja ruumiin yhteistyö on hyvin läheistä. Hyvää tehdessämme mielemme ilostuu. Veri alkaa kiertää voimakkaammin, mikä taas puolestaan edistää terveyttämme ja hyvinvointiamme.

Eräs mies joutui kulkemaan halki suurten luminiesten. Ilma oli kylmä, ja miehen ruumiin jäsenet kangistuivat. Siinä kyyhöttäessään paikallaan pakkasen kourissa hän kuuli jonkin matkan päästä valittavaa ääntä. Siellä oli eräs toinen matkamies kuolemaisillaan kylmyyteen. Syvä sääli täytti miehen sydämen, ja hän päätti tehdä kaikkensa voidakseen auttaa nopeasti pian kuolevaa toveriaan.

Vaivalloisesti hän pääsi kangistuneen miehen luo ja sai tämän toin tuskin nostetuksi jaloilleen. Hän keräsi viimeiset voimansa, nosti kärsivän miehen käsivarsilleen ja kantoi tämän turvaan yli nietosten, joita hän ei edes itse luullut

enää kykenevänsä ylittämään.

Pelastaessaan lähimmäisensä varmalta kuolemalta hän oli pelastanut itsensäkin. Hänen harras halunsa auttaa kuolevaa toveriaan sai hänen oman verensä kiertämään voimakkaammin, mikä toi hänelle itselleen pelastuksen.

Jumala johdattaa eteemme murheelisiä, hylättyjä, köyhiä, väärinymmärrettyjä ja hengellisesti eksesissä kulkevia ihmisiä, jotta me antaisimme heille apumme. Ehkä Herra on suonut sinulle rikkautta. Syökö koi omaisuuttasi ja runteleeko ruoste varojasi, vai oletko muistanut Herran työtä ja avuntarpeessa olevia? Muista: hyväntekeväisyystyösi kohde on Jeesus ihmisen hahmossa.

”Kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmäistän veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”

– Johannes Onjukka

Mikä keskustelu taivaskodissa syntyäkään, kun joku pelastettu tulee luoksesi saan: – Minä olin syntinen, ilman Jumalaa, ilman toivoa. Sinä kiinnitit huomioni Vapahtajaan. Minun oli nälkä ja vilu, olin epäuskoinen, mutta hän lähetti sinut luokseni.... Iloitsen, että pääsin tänne. Mutta iloitsen myös siitä, että sinä olet täällä.”

– Johannes Onjukka

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Kuljetusyrittäjä Seppo pysähtyi lakisääteiselle tauolle huoltoasemalla. Parkkipaikalla oli onnettomuudessa romuttunut venäläinen rekka. Hän aikoi ottaa kuvan siitä, kun kävi ilmi, että hytissä värjötteli rekkan kuljettaja.

Seppo ei osannut venäjää, eikä kusi suomea. Hataralla englannin taidolla päästiin niin pitkälle, että Seppo vei (hänen nähdäkseen sokkitilassa olevan) venäläisen omaan autoonsa lämmittelemään, juomaan teetä ja syömään voi-leipää.

Koska mies ei ollut onnettomuuden jälkeen tarvinnut suoranaista sairaala-hoitoa, pelastuslaitos ei voinut auttaa. Ja kun hän ei ollut humalassa, ei poliisikaan voinut viedä häntä putkaan. Niin jäi hinattu rekka kuskeineen Rantacafe Sammin parkkipaikalle. Auton kopissa ei ollut lämmitystä, ja vuodekin oli vääntynyt makuukelvottomaksi.

– En tiedä, millä nimellä Suomen valtio moista toimintaa kutsuu. Minä kutsun sitä heitteillejätöksi.

Seppo toimitti kollegansa pesulle ja nukkumaan hotelliin, mistä tämä myöhemmin pääsi takaisin omaan maahansa.

Se Seppo oli perussuomalainen. –SM

Seppo Venesjärvi, kuljetusyrittäjä, Orimattilan kaupunginvaltuutettu, perussuomalaiset (ps)
Lähde: Aamulehti, 24/4, 25/4 2012

Suomen Kristillinen Yhteiskoulu (Toivonlinna) 80 vuotta

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Simo Anttila

”Jokaisen edistysaskelen, joka tehdään tiedon hankkimisessa tai älyn kehittämisessä, pitäisi olla askel kohti inhimillisen muuttumista jumalallisuuden kaltaiseksi.”
– Ellen White

Sanomia Nuorisolle,
s.166 (v. 1939 painos)

– Eivät nämä seurakuntamme sisaret ja veljet olleet mitään miljonäärejä, mutta uskossaan he olivat rikkaita visionäärejä, todellisia uskon ja sivistystyön sankareita, luonnehti Toivonlinnan entinen rehtori, **Simo Anttila**, henkilöitä, jotka aikoinaan toteuttivat Toivonlinnan (nyk. Suomen Kristillinen Yhteiskoulu SKY) kouluhankkeen vuonna 1932.

– Väittäisin, että suoranaisia ihmeitäkin tapahtui...

Yhtenä esimerkkinä Anttila mainitsi talven (1946?) kynnyksellä Tanskasta tuodut lämpöpatterit uuteen koulutaloon: se tapahtui maahantuontikiellosta ja lakkosaarosta huolimatta. Jo koulutalo (kuva yllä) sellaisenaan oli ”taiotut kuin tyhjästä” sodanjälkeisinä vaikeina vuosina, paljolti rehtori **Henning Karströmin** vauhdittamana.

Oman rehtorikautensa suurenmoisoin asia Anttilan mielestä oli ”yhdessä nuorten kanssa etsiä sydämen sivistystä, elämän suuntaa, kestäväää perustusta, jolle voi elämänsä turvallisesti rakentaa”.

Juhlassa 26.5.2012 esitetyistä puheenvuoroista ilmeni kiitollisuus Toivonlinnan vuosista riippumatta siitä, oliko itse tuolloin sisäistänyt koulun arvomaailmaa vai ei, kuuluiko (kuten **Kalevi Niittyaro** asian ilmaisi) ”pyhiin” vai ”pahoihin” – uskovaisiin vai ei-uskovaisiin. Toivonlinnassa solmitut ystävyys-suhteet ovat monen kohdalla muodostuneet elinikäisiksi.

Johannes Kastaja sanoi, että Jumala voi vaikka kivistä herättää lapsia Aabrahamille (Matt. 3:9). Voiko hän herättää myös uusia visionäärejä, uusia uskon ja sivistystyön sankareita Toivonlinnalle adventtikansan parista, vai uskotaanko tämän aarre toisille?

Monet näkevät ainoastaan ongelmia, toiset ryhtyvät osaksi ratkaisua. On lupa rukoilla viisautta nähdä Jumalan tahto – ja voimaa toimia sen mukaan.
– SM

”Älkäämme odottako, että erikoinen tilaisuus tarjoutuu, vaan luokaamme itse sellainen.”

– Ellen White *Sanomia Nuorisolle*, s. 168 (v. 1939 painos)

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Ekebyholmskolan 80 vuotta

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Ekebyholmin linna on siten alkuaikojen (1600-luvulta lähtien) kokenut monia vaihteita ja muodonmuutoksia. Nykyisin siellä on mm. koulun asuntola, ruokasali ja keittiö. Opetus tapahtuu kampukselle myöhemmin rakennetuissa koulutaloissa (vanhempi valmistui v. 1949, uudempi v. 1969, urheiluhalli v. 1987).

Suoranainen nähtävyys on 1700-luvulta peräisin oleva kirjastorakennus, joka pääsi v. 2002 jälleen alkuperäiseen käyttötarkoitukseensa. Arkkitehti **Andrew Stonen** suunnittelemaa entisöintiä ja uudistusta moderniksi kirjastoksi ovat rahoittaneet mm. kapellimestari **Herbert Blomstedt**, Länsstyrelsen ja muut sponsorit.

Ekebyholm ja Toivonlinna toimivat aikoinaan kesäisin kylpyparantolana. Nykyään kesällä on erilaista kurssitoimintaa. Ekebyholmissa on ollut useita suomalaisia opettajia, mm. Kristiina Majuri (s. Arasola), matematiikka, Sinikka Mäkivierikko, kuvaamataito, Ari Laitinen, sama; nykyisistä mainittakoon Kirsi Peltonen, englanti ja ruotsi, Veikko Kauhanen, luonnontieteet. Alla: Yksi 80-vuotisjuhlahakuoroista 2/6.

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

MATKALLA KAAKKOIS-AASIASSA Osa 3

Teksti & kuvat:
Esko Mäkivierikko

Haadyai (Hat Yai) -asemarakennus.

Lämminhenkinen Thaimaa

Malesian Kuala Lumpur'ista lähtenyt linja-auto saapui Thaimaan puolella Hat Yai'hin aamulla. Sri Maju -bussiyhtiön toimihenkilön mukaan edullinen keino päästä Phuket'tiin olisi matkustus aluksi junalla ja sitten loppumatka bussilla.

Kävely kilometrin päässä olevalle rautatieasemalle tuntui hyvältä pitkän istumisen jälkeen. Samalla saattoi ostaa hedelmiä, leipää ja vettä junamatkaa varten.

Asemalla saattoi vain toivoa, että joku ymmärtäisi englantia. Siellä opastettiin luukulta toiselle. Virkailijat selittivät, että junalla ei pääse Phuket'tiin. Onneksi joku ymmärsi suunnitelman ja lippu Surat Thaniin, 250 km:n päähän, oli hankittu. Hinta oli yllättävän halpa, runsas 50 Thai Baht = 12 SEK (Ruotsin kruunua).

Odotushuoneen kartasta näki Hat Yai -kaupungin sijainnin maan eteläosassa. Myöhemmin luin, että Thaimaan eteläisiä maakuntia on vuodesta 2004 vaivannut konfliktit ja terroriteot mm. autopommien muodossa. Turisteja kehoitettiin välttämään aluetta. Juuri tuon alueen sisäpuolella sijaitsi Hat Yai.

Pari tuntia odottelua asemalaiturilla, jossa varjossakin oli lämpöä riittävästi. Kun juna tuli, avoimesta ikkunasta

työnnettiin laukut sisälle ja sisällä olijat varasivat niillä paikat – kätevä tapa. Vaunu oli täysin erilainen kuin mitä olin nähnyt asemalla sitä ennen. Ei ollutkaan pehmustettuja penkkejä eikä ilmastointia, vaan keltaiseksi maalatut puupenkit – oli kysymys 3. luokasta. Nyt saattoi ymmärtää lipun halpuuden. Vaunun taso oli mahdollisimman yksinkertainen, mutta siisti. Tämä matkustustapa oli todella tustumisen arvoinen.

Junan lähtöaika Hat Yai'sta oli klo 11, Surat Thanissa oltaiisiin klo 17.50 eli 7 tuntia istumista puupenkeillä III-luokassa – mitäpä muuta ihminen elämästä voisi toivoa!

Hat Yain semavirkailijoilla oli hienot asut. Vihreä lippu, vihellys – ”ja silloin se juna lähti...”

Asemien kohdalla ja jossakin muualla oli ohituskiskot yksiraiteisella rautatiellä. Joillakin väliasemilla saattoi nähdä toinen toistaan upeampia kukka-asetelmia. Matkalla näkyi riisipeltoja - veden alla tietenkin. Monin paikoin oli kumi-puuistutuksia. Puissa oli rungon alaosassa musta kuppi, johon kumimassa valui. Jossakin vilahti samanlaisia öljypalmuja kuin Malesiassa.

Matka jatkui. Välillä oli sadekuuro, jolloin saattoi ikkunat nostaa ylös. Muuten ne olivat alhaalla ja ulkoilma viilen-si kuumuutta. Silti ihon pinta oli kostea,

Ohituskiskot ovat väänntyneet muodottomiksi. Kiskojen lämpölaajennukseksi tuo olisi liian paljon. Liekö tapahtunut onnettomuus?

Surat Thanin aseman puupenkillä saattoi yrittää nukkua. Oli muuten rauhallista, vain muutama juna pysähtyi yön aikana.

kuitenkin meno tuntui oikein mukavalta.

Lopulta perillä Surat Thanissa tunnin pari myöhässä, mutta epä haittaa – selvisi, että bussi Phuket’iin lähtee vasta aamulla. Yö oli siis vietettävä asemalla. Onneksi löytyi käyttökelpoinen suihku pientä korvausta vastaan. Kun sain vielä päälleni puhtaat vaatteet, oloni selvästi parani.

Kello kaksi yöllä otin kuvan kuninkaan kuvasta. Ehkä nukuin pari tuntia penkillä ”kuninkaan suojeluksessa” – uskon kuitenkin Taivaan Kuninkaan vielä parempaan suojeluun!

Kata Beach.

Kata Beach'in elefanttisuihkulähde

Aamulla tuli bussi, joka vei paikalliselle bussiasemalle. Siellä vaihto Phuket Town'iin menevään linja-autoon, jossa matkustajat olivat etupäässä turisteja. 200 km:n bussimatka maksoi 240 bahtia (52 kr). Edellisenä iltana rautatieaseman taksit olisivat vieneet suoraan Phuket'tiin 300-400 kruunun hinnalla. Ruotsissa se olisi ollut halpa hinta.

Phuket-saaren erottaa mantereesta kilometrin levyinen salmi ja todella pitkä silta. Perillä Phuket Town'in bussitermiinailin läheltä löytyi Ban Nai Inn -hotelli. Mukavan näköinen paikka, hintataso edullinen, mutta – huoneita ei ollut vapaana. Mikä pettymys. Ei auttanut muu kuin lähteä vetäämään laukkuja eteenpäin. Jonkin matkan päästä löytyi yllättäen saman hotellin toinen osasto: Ban Nai Inn 2. Siellä oli vapaa huone – siisti ja viihtyisiä, toimiva ilmastointi ja lämmin vesi suihkussa. Hinta 500 baht (107 kr)/vrk. Kahden lähes valvotun yön jälkeen oli uskomattoman suloista nukkua kunnon vuoteessa.

Seuraavana päivänä oli aika hakeutua rannalle, siksihän kaikki ihmiset ovat täällä. Rantabussien lähtöpaikalle, joka oli 1,5 km päässä, saattoi joko kävellä tai ottaa moottoripyöräkuljetuksen. Bussilla piti päästä Kata Beachille, joka on yksi pohjoismaalaisten suosimista ranta-alueista saaren vastakkaisella puolella. Mat-

kaa 20 km, maksu 30 baht (7 kr).

Uimarannalla vesi oli hyväilevän lämmintä, olo tuntui ihanalta. Rauhalliset mainingit saapuivat avomereltä, kevyt tuulenvire viileytti oloa. Kauan auringon paisteesta ei voinut olla. Jos ihon onnistuu polttamaan, siihen auttaa jää: murskattua jäätä muovipussiin ja sillä painelee palanutta ihon osaa pitkän aikaa. Ihon punoitus häviää ja olo helpottuu. Uinnin jälkeen oli aika tutustua Kata-kaupunkiin ja sen jälkeen palata takaisin Phuket Town'iin.

Sapattina pääsi 3 km:n päässä olevalle adventtikirkolle parhaiten taksilla. Jumalanpalveluksessa oli paljon laulua ja musiikkia. Tunnelma oli ystävällinen ja ihmisten kanssa helppo jutella. Paikalla oli jokunen turisti sekä useita filippiiniläisiä, jotka ovat Thaimaassa työssä. Tämä oli kaikkein sydämellisin adventtikirkko, missä matkoillani olen käynyt. Siellä haluaisin vierailla uudestaan.

Saarnan jälkeen oli lounastarjoilu, jossa oli tarjolla hyvää ruokaa ja sai jutella ystävällisten ihmisten kanssa.

Adventtikirkon sairaala, Mission Hospital Phuket, sijaitsee lähialueella. Sen yhteydessä toimii koulu, jonka oppilaista vain pieni osa on kristittyjä. Nyt koululle valmistuu huomattavasti laajemmat opetustilat tämän saman kirkkorakennuksen ja maa-alueen yhteyteen.

Phuket – sydämellisin adventtikirkko matkoillani.

Lounastarjoilu saarnan jälkeen.

Sitten oli aika vaihtaa hotellia, sillä halusin lähemmäksi Kata Beach'ia. Uusi hotelli sijaitsi kilometrin päässä rannasta ja siellä olevasta bussiasemasta. Hinta 400 bahts (86 kr)/vrk. Hotellihuone ei ollut hieno, mutta siisti ja jopa toimiva jääkaappi.

Iltakävelyllä osui kohdalle elefantti hoitajineen. Elefantille piti ostaa jotakin, ennen kuin se irrotti otteen kaulasta. Tuo oli kyllä selvästi ”kiristystä” tai paremmin ”kuristusta”.

Pitihän sekin kokeilla, nimittäin vuokrata moottoripyörä tai paremmin skootteri, vaikka epäilytti oma ajotaitoni. Hotellin vieressä oli halpa vuokraamo, 400 bahts (86 kr)/vrk. Pantiksi jäi passi.

Liikennevakuutusta ei voinut saada tässäkin vuokraamossa. Kun kokeilin ajopeliä ja katsoin ilman silmälaseja, niin tankki näytti olevan täynnä. Itse asiassa tankki oli lähes tyhjä.

Ajoin 20 km pohjoiseen Karon ja Patong Beach'in ohi Kamala Beach'ille asti. Siellä kävin uimassa. Matkalla jyrkkiä mäkiä ja hurjia laskuja. Nämä olivat niitä samoja rantoja, missä tsunami vuonna 2004 teki tuhojaan. Phuket'in rannoilla kuoli 250 ja loukkaantui satoja ihmisiä – suurin osa heistä paikallisia asukkaita. Patong oli yksi Phuketin pahimmin kärsineistä alueista. Kata Beach'illä ei kuollut kukaan. Nyt noilla rannoilla on toimiva hälytysjärjestelmä.

”Kamala pärinäpoika” Kamala Elefantin kuristusote heltisi vain Beach'illä. lahjomalla. Kiristystä!

Phuket Famous Sunset Viewpoint, jonne juuri ehdin auringonlaskua ihailemaan.

Palatessa, n. 30 km:n ajon jälkeen, loppui bensiini Patong'in keskustassa. Sitä sanoisin pieneksi ihmeeksi, etenkin, koska juuri siinä kohtaa oli kadun molemmin puolin bensiinin pienmyymälät. Kauhulla ajattelin: jos polttoaine olisi loppunut jyrkissä mäkipaikoissa, olisi ollut rankka urakka työntää pyörää siinä kuumuudessa. Kiitos Herralle tästä avusta ja varjeluksesta! Tosin kyseisen paikan bensa oli niin kallista, että ostin vain pari litraa. Myöhemmin tankki täyteen Kata Beach'in huoltoasemalla.

Kun tulin takaisin hotellille, valitin polttoaineen loppumisesta vuokraajalle. Ei se auttanut, mutta sain toisen, mukavamman skootterin tilalle ja vanhasta pyörästä bensat siihen. Sitten uusi yritys: kohteena saaren eteläkärjessä oleva auringonlaskun katsomispaikka.

Jossakin vaiheessa kartanlukutaito petti ja löysin itseni ajamassa valtavyölyä kohti Phuket Town'ia, vaikka tarkoitus oli nimenomaan pysytellä pienemmillä teillä. Liikenteen määrä hirvitti. Chalong Bay -alueella piti kysyä ajo-ohjeita, ja matka taittui uuteen suuntaan. Lopulta kohde löytyi – juuri ennen auringonlaskua. Todella näkemisen arvoinen!

Aamulla palautin moottoripyörän. Myöhemmin luin, että Phuket'issa moottoripyöräonnettomuudet ovat tavallisia. Jos ei ole liikennevakuutusta, siitä voi tulla erittäin kallis korvausvelvollisuus. Jotkut vuokrafirmit huijaavat tu-

risteja surutta palautustilanteessa keksimällä pyörään vaurioita ja laskuttamalla lisää. Siksi täytyy löytää sellainen vuokraaja, jolla on liikennevakuutus tarjota. Jos joskus siellä jotakin vuokraan, niin se on auto. Turvallisuussyistä – niissä oloissa.

Vielä uimaan – viimeisen kerran tässä paikassa tällä reissulla. Sitten tavarat hotellista ja pikkubussilla Phuket Town'iin ja edelleen lentokenttäbussilla Phuket International Airport'ille, matkaa 30 km, 85 baht (18 kr). Pian oli Phuket'ista vain muistot jäljellä.

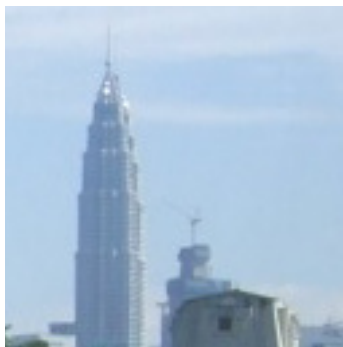
Ilta yöstä lento Kuala Lumpuriin. Siellä 12 tunnin odottelu ennen jatkoylehtyötä Manilaan. Odotushallin tuolilla nukkuminen ei oikein sujunut. Ulkona oli pitkät penkit, mutta sinne tuli savun ja ruoan hajua, joten siellä oli mahdotonta olla pidempään.

Aamulla oli aikaa vielä kiertoajelulle, joka päättyi Kuala Lumpur'iin. Siellä halusin nähdä Petronas Twin Towers, Kaksoistornit (452 m), vuoteen 2004 asti maailman korkeimmat rakennukset. Aikaa torneille menoon ei kuitenkaan ollut, ne näki vain kauempaa. Sen sijaan lähellä Kuala Lumpur'in kansainvälistä lentokenttää sijaitseva Formula 1-rata – monen suomalais(mies)matkailijan unelmakohde (tai ainakin Formula 1-kilpailut siellä) – ei kuulunut ohjelmaan. Lähellä tuli kuitenkin käytyä!

Lento Manilaan, jossa koneen vaihto.

Lopulta perillä Cebu Cityssä Filippiineillä iltamyöhällä. Takana kaksi todella vaihe-rikasta viikkoa. Puolen yön jälkeen saapuminen asunnolle. Mahtavaa saada nukkua jälle-
 leen kaikessa rauhassa! Olin kiitollinen Taivaan Kuninkaan suojelusta ja terveenä pysymisestä tällä reissulla – ja koko matkan ajan.

–Esko Mäkivierikko

Petronas Twin Towers. Nykyisin maailman korkein rakennus on Burj Khalifa (828 m) Dubaissa. Suomen korkein rakennelma on Tiirismaan radio- ja tv-masto (327 m). Se päihittää Eiffel-tornin, joka (mastoineen) on 324 m. Petronius Platformista Meksikonlahdella on merenpinnan yläpuolella vain 75 m. Silti se on maailman seitsemänneksi korkein rakennus. Loput sen 610 metrissä suuntautuu kohti syvyyttä. Kaikki ei ole aina miltä näyttää, eikä näytä siltä, mitä on.

– Vaikka nousisin lentoon aamuruskon siivin tai muuttaisin merten taa, sielläkin sinä minua ohjaat.
 Ps. 139:9

Muista muistettavia, ennen kuin tuuli käy heidän ylitseen – ja sinun...

Jälkiä

Claviers, pieni ranskalainen kylä Provences-
 sa, satojen vuosien historia harteillaan. Tien varressa kivistä muurattu pylvä, pylvässä kilpi Lettres. Osa kivistä poissa, ontto sisusta tyhjiyttä ammoltaan. Harmaakylkisen kelon oksat tolppaa kohti ojollaan. Ruosteista luukkua ei ole avattu aikoihin. Kenen postilaatikko? Onko ”tuuli käynyt hänen ylitseen”, ”eikä hänen asuinsijansa häntä tunne” (Ps. 103:16)?

Muistin jälleen, miten pari päivää aiemmin Nizan nykytaiteen museossa olin selvemmin kuin koskaan kuullut ihmisen iankaikkisuuskaipuun primaaliuudon. Joka teos protestoi: En halua häipyä olemattomiin! En ainakaan lähteä jotain pysyvää jälkeä jättämättä!

Yksi ”huutajista”, Yves Klein (1928-62), oli lähes päivälleen 50 vuotta ennen museokäyntiäni saanut sydänkohtauksen lähikaupungissa Cannes'ssa (filmiä katsellessaan) ja menehtynyt pian sen jälkeen Pariisissa. Vain 34 vuotta hän sai aikaa sommitella, millaisen jäljen jättää tähän maailmaan. Hän mm. peitti ihmiskehoja värillä ja veti niitä siveltimenään pitkin kankaita. Näitä ja muita hänen jättämiään jälkiä ihaillaan museoissa.

Kehittämästään IKB-sinisestä (International Klein Blue) tunnettu Yves Yksivärinen, joksi hän itseään nimitti, sai ymmärtämään yhden asian tärkeyden: ainoa todella pysyvä jälki ajassa on allekirjoitus valtakirjaan ”Saa pelastaa”. Armon luukku ei ruostu. Postita suostumuksesi tänään. Huomista et tunne – eikä se ehkä sinua?
 – SM

– Antakaa pelastaa itsenne. Jes. 45:22; Apt. 2:40

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

KUVA: ESKO MÄKVIERIKKO

Matkaevästä musiikista: Konsertti 12.5.2012, sopraano **Satu Ristlakki** (oik.), pianisti **Tuula Hällström** (vas.). Tukholman ruotsalainen adventtikirkko, jota ystävällisesti saimme lainata, täyttyi Sibeliuksen, Kuulan, Merikannon ym. suurten suomalaisten kauneimmista lauluista Suomen äitienpäivän aattona. ”Aivan fantastinen ohjelma. Kiitos, että olit kutsunut nämä taiteilijat!” kirjoitti eräs pianisti-kuulija. Konsertti oli epäilemättä suomalainen kulttuuritapaus Tukholmassa: harvoin saa yhdellä kertaa niin edustavan otoksen Suomen taiteen kulta-ajan laulumusiikista. Lopussa Gothonin sovittama kansanlaulusarja, yleisön pyynnöstä uudelleen esitetty Sibeliuksen ”Var det en dröm?” ja muut ylimääräiset (mm. ”Tuhansin kielin oi jos voisin ma Jumalaani ylistää”) tekivät tilaisuudesta elämyksen, ”josta riittää evästä pitkäksi aikaa”, kuten eräs seurakuntalainen ihasteli. Konsertin järjesti Tukholman suomalainen adventtiseurakunta.

– SM

KUVA: ESKO MÄKVIERIKKO

28.4.2012 **Pekka Tähden** pitämässä ehtoollistilaisuudessa korostui Kristuksen työn voittoisa, valoisa puoli. Kiitos, Pekka!

KUVA: ESKO MÄKVIERIKKO

19.5.2012 **Kerttuli** ja **Ioannis Giantzaklidis** ”juoksuttivat” (kuvaesityksin) Tukholman suomalaista adventtiseurakuntaa Paavalin jalanjäljissä. Nykyihmisestä tuntuu käsittämättömältä, mihin kaikkeen Paavali antautui evankeliumin tähden. Mutta voi meitä ja koko kristikuntaa, ellei hän olisi sitä tehnyt! Giantzaklidiksien ja Pekan puheet on mahdollista saada CD:llä. Soita Helenalle: **08-768 46 87**.

Tulevia vierailuja syksyllä 2012

Tilaisuudet klo 10.00 raamatuntutkistelu
klo 11.15 jumalanpalvelus *

15/9 Taneli Pirskanen

13/10 Erkki Haapasalo, Syysjuhlat

10/11 Aila ja Vesa Annala

8/12 Armo Kuoppakangas

Poikkeuksia jumalanpalveluksissa (klo 11.15)

*) Kesä-, heinä- ja elokuun aikana suomalaisella puolella pidennetty sanantutkistelu, ei saarnaa. Halutessasi voit osallistua ruotsalaisen seurakunnan jumalanpalvelukseen (katutaso) klo 11.15. Muutokset mahdollisia.

Tiedustelut: sihteeri *Tuulikki Hagström* 08-500 81 907

Seuraa ilmoittelua **Ruotsinsuomalaisessa s. 2**

Katso ”vuorolistaa” kotisivulta www.ylasali.se

Poisnukkuneita:

Sigrid Klamas s. 27.10.1915 k. 17.6.2012

Henry Henttinen s. 29.08.1943 k. 20.6.2012

”Sinun silmäsi näkivät minut jo idullani, sinun kirjaa-
si on kaikki kirjoitettu. Ennen kuin olin elänyt päivää-
kään, olivat kaikki päiväni jo luodut.” – Ps. 139:16

Ensi numerossa muistellemme.

Tukhoman
Suomalainen
Adventtiseurakunta
SRK:N VASTAAVA
Eeva-Liisa Vihermä
0176-124 05
SIHTEERI
Tuulikki Hagström
08-500 81 907

CD-tallenteet
vierailijoiden
puheista:
Helena Tanttari
08-768 46 87

Bassobaritoni
Rolf Brommen CD
Sånger för själen
kirkolta loppuunmyyty.
Tilaukset netissä:
www.naxosdirekt.se
Tunnus: nosaged201
Hinta: 159 kr
Suoraan tekijältä:
Rolf: 070-510 60 12
Hinta: 100 kr

KIRJOJA KIRJOJEN KIRJASTA

Jon Paulien:

Ilmestys- kirjan avaimet

105 sivua

Hinta: 180 kr

Julkaisija:

Kirjatoimi, 2012

Jon Paulien on löytänyt Ilmestyskirjasta seitsemän avainta, jotka auttavat kirjan salaisuuksien selvittämisessä. Hän ohjaa lukijaa löytämään ja käyttämään yksinkertaisia tulkintaperiaatteita Ilmestyskirjan ymmärtämiseksi.

Ilmestyskirja on ”Jeesuksen Kristuksen ilmestys”.

SATTUMIA?

Jokin vuosi sitten Tukholmassa kiintoisan Ilmestyskirja-esitelmän pitänyt **Timo Flink** vihittiin pastoriksi Adventtikirkon kesäjuhilla Jyväskylässä kesäkuussa 2012. Siinä yhteydessä hän kertoi taustastaan, miten 20 vuotta sitten hänen kouluunsa tuli kaksi miestä: yhdellä kitara, toisella Raamattu. Se mies, jolla oli Raamattu, seisoi nyt hänen vierellään.

KUVA: SINIRKA MAKVIERIKKO

Markku Heinänen vihittiin pastoriksi samana päivänä kuin lukiolainen, joka pari vuosikymmentä sitten hänen kauttaan innostui asioita tutkimaan.

TILAUKSET: Helena, puh. 08-768 46 87.

Parempaa odotellessa

HORISONTTI

Jussinpäivä on tätä lukiessasi jo ohi. Jaakko ei vielä ole viskannut vesiin kylmää kiveään, eikä taida viskatakaan, sillä viileyttä näyttää piisaavan muutenkin. Kesäkuun alkupäivät menivät meiltä Taalaimaalla järvimaisemassa, sateessa ja tuulessa. Kalenteri näytti kesäkuun kolmatta, ja sama kolmonen komeili lämpömittarissakin. Sentään plussan puolella, vaikei viimassa siltä tuntunut.

Merkilliseksi on maailma mennyt, tämä oma Eurooppammekin. Kotikaupunkiani Jyväskylää sanottiin aikanaan Suomen Ateenaksi, mutta viime aikoina ei sellaista ole silmiini osunut. Sivistyksen kehto, Kreikka, keikkuu vaarallisesti ja saa Euroopan yhteistyön natisemaan liitoksissaan. Uusia sanontoja voisi syntyä vaikkapa tähän tapaan: Katosi kuin raha Kreikkaan. Putosi kuin Nokia hyllyltä. Lähti kuin suvivirsi koulusta.

Euroopan poliittinen jako Länsi- ja Itä-Eurooppaan on meille entuudestaan tuttua. Nyt nousee esiin uskonnollinen kahtiajako protestanttiseen pohjoiseen ja katoliseen etelään. Pohjoisessa on pyritty hoitamaan asiat hyvin, täyttämään EU:nkin vaatimukset tunnollisesti. Etelän maissa, joissa kasvukausi on pitkä eikä talvella ole lumitöitä, on annettu ohjasten luistaa ja talousratsun karata kärsistä. EU:sta on muodostumassa sosiaalitoimisto, jossa etelän maat pistäytyvät vähän väliä ”luukulla” tyhjentämässä Pohjolan asukkaiden säästöjä.

Presidentti Niinistön arvion (*Aamulehti* 17/6) mukaan kotitaloudet sekä Kreikassa, Italiassa että Espanjassa ovat keskimäärin paremmissa varoissa kuin vaikkapa Suomessa, euroalueen solidaarisimmassa maassa. Mitenkähän istuisi lumilapio kreikkalaisen käteen meidän mäellä tammikuun pakkasilla? Entä olisiko etelässä innokkaita maksumiehiä, kun Saabilta ja Nokialta työttömiksi jäävät kamppailevat asuntovelkojensa kanssa? Tervetuloa talkoisiin – vuoroinhan sitä vieraisa käydään!

Me, jotka emme vuosia sitten täällä Ruotsissa äänestäneet EU:hun liittymisen puolesta, aavistimme, ettei päätösvallan karkottamisesta kauas seuraisi hyvää, että Bryssel unionin keskuspaikkana tuskin olisi Moskovaa parempi. Enemmistö oli toista mieltä. Näin siinä kai sitten pitikin käydä. Liekö fatalismia vai realismia uskoa, että tämä kaikki kuuluu lopun aikaan, jota jo nyt elämme. Kansa nousee kansaa vastaan, ilmasto muuttuu, kuivuus, rankkasateet, tulvat ja myrskyt lisääntyvät. Talouselämä horjuu, työttömyys, levottomuudet ja ravintopula kasvavat uhkaavasti.

Koettelemuksilta emme tule jatkossakaan välttymään, mutta uskoamme niiden ei tarvitse horjuttaa. Kokemus osoittaa, että ahdistuksissa usko voi jopa vahvistua. Verrattomasti parempaa kun on tulossa.

– Ari Laitinen